

Geert Schreuder

Melancholiek

De Otto Dix van Oost-Groningen werd hij wel eens genoemd. De tekeningen en olieverfschilderijen waarmee Geert Schreuder (Veendam, 1949) 25 jaar geleden debuteerde, spotten inderdaad bijtend met vraatzucht, media-verdwazing en de ontsporing van de consumptiemaatschappij. Die maatschappij-kritische visie is, blijkt uit Schreuders overzichtsexpositie in het Veenkoloniaal Museum in Veendam, maar één van de lijnen in het beeldende oeuvre van de Onstwedder kunstenaar, die aan het eind van de jaren '70 ook zelf politiek actief werd toen de zoutkoepels bij zijn woonplaats aangewezen werden als mogelijke locatie voor de opslag van kernafval.

De wereld verbeteren met fijngepen-seelde taferelen van vuilnishopen en monsterlijke industriële concentraties, is een illusie, ontdekte Schreuder toen. Dat soort beeldende protesten verdwenen dan ook geleidelijk uit zijn vrije werk. Des te meer wierp hij zich op de minutieuze schildering van grassen en insecten. Die beeldende elementen, aanvankelijk studieus uitgewerkt in kleine aquarellen, kwamen enkele jaren later terug in een serie van grote gladgeschilderde olieverfpanelen. Op een glanzend groenblauw fond zweven die natuurfragmenten foto-realistisch precies uitgewerkt in de ruimte, aanvankelijk samen met even exact weergegeven sporen van industriële vervuiling als snoeppapertjes en afgedankte speeltjes.

In Schreuders werk tekende zich rond 1984 een abrupte breuk af. Hij begon op grote linnen doeken los en expressief te werken. Helemaal abstract werd zijn werk nooit. De sferische uitbarsting van groenen, gelen en oranje-partijen bleef landschappelijk gekleurd. En het echte landschap trok vervolgens snel zijn werk binnen.

Vrijuit gepenseelde Westerwoldse veld- en bosgezichten werden een steeds belangrijker thema. Helemaal vrijblijvend zijn die landschappen overigens niet.

De symbolisch geladen kleur paars bepaalt ook de nieuwe serie met menselijke figuraties die in *Pictura* te zien is. Voor een klein deel zijn het portretten en modelstudies; merendeels zijn het echter *Bilder im Kopf*, ooit geziene beelden die Schreuder optekende.

Mooi zijn die uit de herinnering geschilderde figuren niet, wel kwetsbaar en broos. Soms in het pak, soms half ontkleed. Dat zware, melancholieke boeit Geert Schreuder. "De menselijke soort stemt niet altijd tot vreugde. Het zijn types die ik zie op straat, bij V & D, in de trein." Dixiaans zijn die konterfeitsels soms ook: "Als ik een stelletje potentaten, politici op de bus zie, dan bedenk ik me hoe zullen die nou van bed komen."

Werkelijk anecdotisch worden de nieuwe mensbeelden niet. Schreuder die zich momenteel erg geïnspireerd weet door de Britse schilder Lucian Freud, is daarvoor ook te veel geïnteresseerd in het schilderen zelf. En dat doet hij frank en vrij met acrylverf. Met lichte toetsen modelleert hij trefzeker de lijven; met donkere paarsen, blauwen en groenen de achtergronden. "Die anecdotes heb ik ook niet meer zo nodig. Het schilderij vertelt zichzelf wel. Dat is het leuke van schilderen."

In de Veendammer expositie wordt zichtbaar dat Schreuder zijn cartooneske interesse nooit afgezworen heeft. Voor tientallen boekuitgaves in de streektaal maakte hij zijn typisch satirische prenten. Als vaste illustrator bij het Grunneger Bouk, met name voor de boeken van de produktieve Gré van der Veen, geniet hij daardoor vermoedelijk inmiddels grotere bekendheid dan als vrij schilder.

25 Jaar Geert Schreuder Veenkoloniaal Museum, Winkler Prinsstraat 5, Veendam. Tot 3 april. **Recent werk** *Pictura*, Martinikerkhof 26, Groningen. Tot 27 februari.

Friggo Visser

Geert Schreuder, 'Zonnend paar',
acrylschildering, 1994.

